

Историята йзапочна с чудо. Не че беше забележително чудо... Червено море не се разтвори, Лазар не се вдигна от гроба. Нейното чудо бе от онези обикновени чудеса, които различават живите от мъртвите.

Чудото се случи на малък остров, много богат малък остров. Плантаторите го наричаха „перлата на Антилските острови“. Три седмици след като „Сватбата на Фигаро“ беше представена в Париж, тя се игра и в Кап-Франсез, столицата на малкия остров. Плантаторите, надзирателите и вторите синове управляваха захарни и кафеени плантации, които правеха богатите французи още по-богати и изстрелваха търговците с кораби в редиците на буржоазията. Всяка година островчето осигуряваше по-високи приходи от всички британски северноамерикански колонии взети заедно.

Така беше едно време. Сега плодородните поля със захарна тръстика бяха оставени незасети, заровени под дебело покривало черна пепел, а пооронилите се камъни с имената на големите плантации едва се подаваха изпод избуяли храсталаци и драки.

Ако бяха разумни и се придържаха към пътищата, наполеоновите войници все още можеха да патрулират Плен-дю-Нор поне до Вилньов. Кръгообразните им укрепления бяха достатъчно здрави и сигурни.

Само че паднеше ли нощта, те си правеха биваци вътре в укрепленията или се връщаха в Кап-Франсез. И денем, и нощем планините бяха във владение на диви глигани, кози, метежници и избягали негри.

Следобеда, когато се случи чудото, жената, на която предстоеше да се превърне в почти майка на детето, седеше до прозореца и се взираше на изток, над неподдържаните покриви на столицата и мачтите на френския флот от блокадата, а после и към нежния лазур на залива, защото всяка друга гледка я лишаваше от надежда. А Соланж Ескарлет Форние бе вдигнала лице към надеждата също както лилията следи с цвета си слънцето.

Соланж бе млада, ала лишена от красота. Преди две години, в деня на сватбата си, облечена в роклята от фламандска дантела на баба си, Соланж изглеждаше съвсем обикновена. Онези, които все пак благоволяваха да я дарят с втори поглед, често намираха време и желание за трети, който се задържаше на високите скули, студените сиво-зелени очи, арогантния, типично галски нос и устата, която обещаваше точно толкова, колкото и премълчаваше.

Този втори поглед разкриваше как самотата на младата жена я беше превърнала в неуязвима.

Соланж Ескарлет Форние бе израсла в Сен-Мало, процъфтяващото пристанище на нормандския бряг. Тя разбираше порядките в дома си и когато говореше, ръцете йизпълняваха деликатните жестове на местните. Соланж много добре знаеше чии ръце са сътворили кашата в Сен-Мало и как точно са го сторили.

Тук, на този малък остров, Соланж Ескарлет Форние беше безгласна буква – провинциална булка, без влиятелни роднини в Париж, омъжена за неотличил се с нищо капитан в разпадаща се армия. Соланж не разбираше защо се случват всички ужасни неща напоследък и макар да обвиняваше за това съпруга си Огюстен, тя стоварваше по-голямата вина върху себе си. Как бе възможно да се прояви като такава глупачка?

Сред буржоазията на Сен-Мало семейство Форние бяха важни люде, а семейство Ескарлет вдъхваха уважение. Анри-Пол Форние и бащата на Соланж – Шарл, се надяваха да увеличат богатството си посредством този брак. Шхуните на Анри-Пол пренасяха стоките на семейство Ескарлет, а пък влиянието на семейство Ескарлет с лекота укротяваше алчните пристанищни власти. Всеки кораб има нужда от две котви.

Учтиво и доброжелателно бащите прецениха бъдещите младоженци. Както бе казал друг жител на Нормандия, „любовта и бедността раждат безредие в дома“.

Любов ли? В присъствието на най-голямата дъщеря на Шарл Ескарлет младият Огюстен Форние се изчервяваше, не намираше думи и дори Соланж да бе напълно безразлична към ухажора си, това нямаше абсолютно никакво значение. Без съмнение, също като безброй други момичета преди, Соланж щеше да се опомни.

Бедност ли? По време на предбрачните разговори бащите внимателно прецениха възможностите на сина на фона на значителната зестра на дъщерята.

Приносът на Огюстен щеше да бъде под формата на деветдесет процента (Анри-Пол прояви интерес) от далечна плантация: „Захарната градина“, разположена на 1500000 м<sup>2</sup>, облагоустроена от огромна къща („истински Версай!“) и модерна захарна мелница („колкото по-бяла е захарта, толкова по-висока е цената, нали така?“), както и четиресет и три („покорни, предани“) работници, не по-млади от петнайсет години и не по-стари от трийсет, включително и дванайсет робини на детородна възраст и много деца, някои от които спокойно можеха да започнат работа.

Анри-Пол представи платежни от сумите, които се внасяха всяко тримесечие в „Банк дьо Франс“.

– Сто и двацет екю – възкликна Шарл. – Похвално. – Тананикаше си, докато разлистваше документите и спря, колкото да запише нещо. – Прекрасно. Разполагате ли с по-нови отчети? От последните три години например?

Анри-Пол извади лулата от джоба си, ала размисли и я прибръра отново.

– Имаше непредвидени обстоятелства.

– Точно така. Непредвидени обстоятелства.

Шарл Ескарлет много добре знаеше, че няма нови депозити, въпреки това му се прииска да си достави малко наслада.

Двацет години по-рано, когато Анри-Пол бе ипотекирал две малки шхуни за крайбрежно плаване, за да купи захарна плантация на карибски остров, известен на малцина от Сен-Мало, Шарл Ескарлет не бе сред най-шумните подигравчици, но си бе позволил да извие многозначително вежди.

„Недалновидността“ на Анри-Пол се превърна в „прозорливост“, когато търсенето на захар в Европа се удвои, утрои и дори учетвори. Дори и най-бедните правеха сладка и торти. Почвата на малкия остров бе превъзходна за отглеждането на захарна тръстика и нито една плантация не произвеждаше по-бяла захар от „Захарната градина“.

През първата година след като Анри-Пол стана собственик на плантацията надзирателят му реализира печалба, която възстанови инвестицията. По-късно Анри-Пол използва печалбата от това начинание, за да увеличи флота си на осем крайбрежни кораба (които наследи най-големият му син, Лео). Семейство Форние бяха поканени да се присъединят към Обществото на превозвачите и търговците, на чийто годишен бал Анри-Пол (пийнал малко повечко) шляпна Шарл Ескарлет по рамото и се обърна към него с фамилиарното „ти“.

Тъкмо това употребено не на място „ти“ накара Шарл да поиска сметките, които нямаше откъде да дойдат.

Истината бе, че неблагоприятните роби на богатия малък остров се бяха разбунтували срещу законните си собственици. Бунтът се разрастваше, а французите в столицата започнаха съвсем отделна революция и екзекутираха краля си. Революционното правителство, тези непрактични и нежизнеспособни якобинци (които живеяха в Париж и вероятно не притежаваха дори един аршин от поле, засадено със захарна тръстика!) с гръмките си крясъци „Свобода! Равенство! Братство!“ бяха освободили всички френски роби!

Няколко години по-късно, когато Наполеон Бонапарт овладя контрола на френското правителство, условията на малкия остров си останаха същите, безпорядъкът не се промени, животът си беше все така опасен, а приходи нямаше. Самоназначен генерал-губернатор негър се опитваше да възстанови връзките с Франция (същевременно разпредели най-плодородните плантации сред поддръжниците си), докато други бунтовници оспорваха управлението му и крадяха плантациите за себе си.

Шарл Ескарлет разбираше, че Анри-Пол нямаше да прехвърли деветдесет процента от „Захарната градина“ на сина си, ако доходите бяха гарантирани, въпреки това се усмихна мило и отвори бутилка арманяк, бутилиран в годината, когато покойният непрежалим Луи се бе възкачил на трона. Анри-Пол бе оценил жеста.

На втората чаша Анри-Пол забеляза, че с такъв ханш и гърди Соланж би могла роди и отгледа силни внуци, но изтъкна нещо друго.

– Моят Огюстен няма да бъде мъжът в това семейство.

Шарл разклати арманяка в чашата, за да усети букета от аромати.

– Огюстен винаги ще има нужда от напътствия.

– От него щеше да излезе добър свещеник – бе мрачният отговор.

– Не оглежда дъщеря ми като свещеник – изсумтя другият.

– Както биха направили някои свещеници...

Всеки одобри забележката на другия. Двамата (безбожници още от младини) прихнаха. Шарл Ескарлет сложи тапата на бутилката и протегна ръка.

– Утре пак, нали?

– На ваше разположение съм.

Не че Огюстен Форние беше съвсем неподходящ за зет, но едва ли някой щеше да се спре на него, ако не беше далечната захарна плантация и намесата на самия Наполеон.

Точно както Шарл и Анри-Пол искаха „Захарната градина“ отново да се върне във френско владение, така и Наполеон искаше приходите от малкия остров да се вливат във Франция, вместо богатствата на воюващите негри да растат благодарение на някогашните френски имения след глупавата грешка, допуснатата от якобинците. Заедно с това наглите американци душеха около Ню Орлийнс, центъра на огромната територия на Луизиана, така че убедителното присъствие на силни френски части на малкия остров щеше да охлади американските амбиции. Французите и британците бяха постигнали мир в момента, по моретата се плаваше спокойно, а великолепната армия на Наполеон нямаше почти никаква работа. Първият консул повери командването на огромния експедиционен корпус на зет си – генерал Шарл-Виктор-Еманюел Лъоклер.

След разговора, проведен с Форние, Шарл Ескарлет се среща с Рикар д'Аньо, изгубил ръката си при Аустерлиц, след това станал авторитет по военните въпроси в Сен-Мало. Рикар с благодарност прие чаша от втория най-хубав коняк на Ескарлет преди да докосне носа си с пръст и да заяви разумно, че след пристигането и настаняването на експедицията на Лъоклер, ще последват три, може би четири опита за бунт, Лъоклер ще обеси неколцина за назидание и положението ще се нормализира за няколко седмици, дори не за месеци. Когато се изправят пред френските дула, насочени от ветераните на Наполеон, „Les Nègres ще се разпилеят като тулузки гъски“.

– Така и трябва.

– Ха, ха. Победителят получава плячката.

Последната прогноза потвърждаваше подозренията на Шарл Ескарлет и той прекара неспокойна нощ, а сутринта, на закуска, беше раздражителен. Когато Соланж попита своя „скъпи папá“ какво не е наред, той така й се сопна, че тя го погледна като луд, на когото неочаквано се е натъкнала на улицата.

Скоро след това мислите му се проявиха и той разбра какво трябва да направи. Оставаше единствено да накара Анри-Пол (на „ти“ ще му говори той!) да разбере какво е положението и какви са възможностите.

Огюстен Форние беше прекарал два следобеда с младата си бъдеща съпруга в присъствието на придружителка. Макар познанията му за слабия пол да бяха доста незадоволителни и да нямаше реална представа за живота извън стените на имота на семейство Форние на „Рю де Пешор“ 24, дори Огюстен (когато любовното опиянение премина) си даде сметка, че любимата му Соланж Ескарлет е провинциална девойка, надменна, безразлична и самовлюбена. Какво от това? Любовта не е точна наука.

Той копнееше за нея. Бенката до лявата йвежда се намираше точно на мястото, определено от модата, а добрият Господ я бе дарил с гърди, които щяха да се поберат съвършено точно в дланите на Огюстен. Закръгленото йдупе бе така оформено, че лесно да я притиска до себе си. Когато си представяше вълшебния момент, в който Соланж ще стане негова, Огюстен не успяваше да заспи, а мокрите от пот чаршафи се усукваха под него. Възможно ли бе един брак да се гради на плътско желание? Огюстен нямаше представа, а и не се интересуваше.

Бракът щеше да даде на Соланж възможност цяла седмица да важничи пред сестрите си, но също така трябваше да изпълнява досадните съпругески задължения с мъж, когото намираше за „приличен“. Дългът си е дълг, нали така? Баща йбе уредил и кръщенето, и образованието йдо дванайсетата година, а сега и брака °. Така се правеше в Сен-Мало.

Сделката бе приключена и двамата млади се венчаха. Със заем, с две десети по-висок от най-ниския лихвен процент, предвиден за благодетелствани клиенти, обезпечен от захарната плантация, Шарл Ескарлет купи на зет си чин на младши лейтенант в Пета бригада.

Като момче Огюстен беше кротък. Докато другите размахваха дървени саби, той се страхуваше някой да не му извади окото. Когато онези момчета станаха мъже и замениха пръчките с истинска саби, блестящият метал караше Огюстен да потръпва. Тъстът обаче обясни положението.

– „Захарната градина“ е единственото, което притежаваш. След като генерал Лъоклер потуши бунта и негрите ни се върнат на работа, как мислиш, „Захарната градина“ ще бъде ли върната на пълноправните собственици, или Лъоклер ще предпочете някой от любимите си офицери?

Шарл шляпна Огюстен по гърба.

– Не се тревожи, момчето ми. Цялата тази работа ще приключи преди да си се усетил и... – той се прокашля – разбрах, че негърките са... диви.

Огюстен, разочарован от представянето на съпругата си в леглото, си каза, че „диви“ може и да не е най-лошото нещо на света.

Анри-Пол винеше „неовладяната и недискретна похот“ на сина си за „условието на разделно владение на имуществото“, което бе принуден да приеме. Значителната зестра на Соланж Ескарлет Форние бе депозирана в „Банк дьо Франс“ – на името на Соланж.

– Скъпи приятелю – успокой Шарл новия си роднина, – те ще имат нужда от тези средства, за да възстановят захарната плантация. Още преди да е изтекла годината твоите десет процента отново ще започнат да носят приходи.

Соланж си мислеше, че ще й бъде приятно да стане господарка на голяма плантация, а сестрите й се дразнеха от нейната самонадеяност.

Всяка неделя, след служба, тя канеше на гости съпругите на другите плантатори, поднасяше им чай в сервиза на баба си от севърски порцелан в кобалтовосиньо и златно. Слагаше колието на баба си, а зад стола на всяка от гостенките заставаше слуга, за да им вее и да ги разхлажда.

Новата семейна двойка се качи на параход в Брест и плава на запад през бурното море четиресет и два дена. Като младши лейтенант Огюстен получи койка в миниатюрна каюта, която младоженците дележа с двама неженени офицери, незначителни фигури, също като тях. Деликатно се преструваха, че нито чуват, нито виждат онова, което неизбежно се случваше. Тъй като не разполагаха с достатъчно място, за да се карат, Соланж трябваше да се примири с гневното изражение в очите си.

За един кратък възхитителен момент рано сутринта на двайсет и девети януари всичко изглеждаше възможно. Застанала на многолюдната палуба, докато малкият остров се приближаваше, Соланж пхна малката си ръка в дланта на съпруга си. Може би тъкмо тази нежна проява на зависимост насълзи очите на младши лейтенант Форние, ала може да беше и вятърът, който прииждаше откъм острова, наситен с леко ухание. Истина бе! Плантаторът и булката му вдъхнаха дълбоко обещанията на перлата на Антилските острови.

Тъй като бунтовниците бяха махнали обозначенията за трасето в пристанището на Кап-Франсез, експедицията на генерал Лъоклер, включително Пета бригада и новият младши лейтенант, се отправиха покрай брега, за да акостират, и Соланж остана сама в малката каюта.

Докато френският флот очакваше удара на Лъоклер, бунтовниците подпалиха столицата и горчива миризма задуши ароматния ветрец. Дяволите да ги вземат обозначенията! Адмиралът се насочи право напред и хвърли котва на кея. Сред французите имаше моряци, военни, цивилни като Соланж, които размахваха нетипични за дами ками. Посрещнаха ги няколко чернокожки деца с викове: „Papa Blanc, Papa Blanc“ (Бял баща). Докато белите плякосваха, Соланж накара няколко деца да пренесат багажа на семейство Форние в квартал, пощаден от пламъците.

Младата жена се качи на каменните стъпала пред малка двуетажна каменна къща, положила камата върху коленете си, и остана там до вечерта, когато пристигнаха частите на генерал Лъоклер, за да се присъединят към плякосването. Два дена по-късно един от офицерите – с горди мустаци на гренадир, уведоми Соланж, че къщите, оцелели след огъня, не са достатъчно и нейната къща се полага на по-висшите офицери.

– Не.

– Моля, мадам?

– Не. Тази къща е малка и мръсна, всичко е счупено, но ще се примиря.

– Мадам!

– Да не би да се каните да изгоните съпругата на френски плантатор насила?

По-късно Огюстен напразно се опитваше да се скрие, когато други офицери неуспешно се опитваха да накарат съпругата му да напусне.

Планът на Наполеон се оказа успешен, поне за известно време. Много от островитяните посрещнаха с радост френската помощ, чиято цел бе да потуши въстанието, и немалко от чернокожите батальони на генерал-губернатора се присъединиха към французите. Къщите бяха поправени, покривите им сменени и Кап-Франсез се надигна от пепелищата. Лъоклер изпрати по-голямата част от френския флот у дома. Много от бунтовническите командири потвърдиха предаността си към Франция и Първия консул. Самоназначилият се генерал-губернатор бе придуман да участва в мирна конференция и там бе арестуван.

Семейство Форние отидоха да огледат захарната си плантация. Беше хладно, мъгливо утро на Плен-дю-Нор и Соланж беше с вълнена наметка. Над долината се беше надвесил Морн Жан, от който водеха началото си големи и малки потоци, които пресичаха пътя им.